

Debreceni Ítéltábla

Mf.I.50.014/2025/5.

A Debreceni Ítéltábla a dr. Dobra Zita ügyvéd (Cím16) által képviselt Felperes Cím2 alatti lakos felperesnek, a (KAMARAI JOGTANÁCSOS) és dr. Méhes László ügyvéd (cím18) által képviselt Alperes Cím1 alatti székhelyű alperes ellen, egészségügyi szolgálati jogviszony megszüntetésének jogkövetkezményeként kártérítés megfizetése iránt indított perében a (HELYSÉG 1)i Törvényszék 7.M.70.155/2023/47. számú ítélete ellen az alperes által 49. sorszámon előterjesztett fellebbezés folytán indult másodfokú eljárásban – tárgyaláson kívül – meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 293 005 (kettőszázkilencvenháromezer-öt) forint másodfokú perköltséget.

Megállapítja, hogy 832 099 (nyolcszázharminckettőezer-kilencvenkilenc) forint feljegyzett fellebbezési eljárási illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás lényege szerint a felperes 2021. november 1. napjától kezdődően kötött egészségügyi szolgálati jogviszonyt létesítő munkaszerződést az alperessel, határozatlan időtartamra, részmunkaidős (heti 30 óra) foglalkoztatásra, pszichológus munkakör betöltésére. A munkavégzés helyeként a (ALPERES)at jelölték meg, melynek címe (CÍM 1) A szerződéskötéskor a (CSOPORT 1) szervezeti egységhez tartozott, a tényleges munkavégzési helye a (SZERVEZETI EGYSÉG

2) volt. A munkáltatói jogkört a főigazgató gyakorolta, a munkaszerződés megkötésekor munkaköri leírást nem kapott.

[2] A munka végzéséhez az alperes nem biztosított a felperesnek saját szobát, számítógépet, nyomtatót, adminisztrátort, de még tárolószekrényt sem. Az alperesnél használt belső informatikai rendszer az ún. „(SZÁMÍTÓGÉPES RENDSZER)” használatát az asszisztensek mutatták meg a felperesnek, a programot az (OSZTÁLY 2) számítógépén tudta használni. Kb. egy hónap eltelte után tájékoztatták arról, hogy az (SZERVEZETI EGYSÉG 2) járóbetegeinek ambuláns ellátását, valamint a fekvőbeteg osztály betegeinek az ellátását adminisztrálnia is kell, mely tevékenységet az adminisztrátorok munkaidejének végét követően, 14:00 – 15:00 óra után tudott elvégezni.

[3] Egy újabb hónap múlva tájékoztatták arról, hogy a (KÖZPONT) (a továbbiakban: (KÖZPONT RÖVIDÍTETT NEVE)) épületében van egy pszichológusi szoba, melyet kolleganője, a (OSZTÁLY 1) pszichológusa használt. A felperes itt kedd, szerda és pénteki napokon a délelőtti időszakban tudott járóbetegeket fogadni és adminisztrálni, míg más napokon csak a fekvőbetegek ellátására volt lehetősége az (OSZTÁLY 2)on a korábbi gyakorlatnak megfelelően.

[4] 2022. február 1. napjától a munkaszerződését módosították és az alperes a továbbiakban teljes munkaidős foglalkoztatásban foglalkoztatta.

[5] 2022. augusztus 1-től a (TAGKÓRHÁZ)ban működő (OSZTÁLY 3)n a (MUNKACSOPORT)ba került, de a feladatait továbbra is az alperes székhelyén lévő (SZERVEZETI EGYSÉG 2)ban kellett ellátnia. Az új szervezeti egység vezetője (ORVOS 1) osztályvezető lett. 2022. augusztus 15. napján megkapta a munkaköri leírását és az alperes a munkaidejét 7:30-tól 15:30-ig határozta meg. Ekkortól a hét minden napján a tagkórház területén 8:00 órakor kezdődő értekezleten meg kellett jelennie, továbbá havonta kétszer előzetesen megbeszélte időpontokban konzultáción is részt kellett vennie. A tagkórház és az alperes székhelye közötti távolság több kilométer, gyalogosan az út több mint egy órányira lenne egyirányba, így a felperes gépjárművel járt át a másik intézménybe. Ebben az időben közel fél éven keresztül csütörtökönként 8:00-14:00 óráig a (EGÉSZSÉGÜGYI INTÉZMÉNY)ban demenciavizsgálatokat végzett az alperes utasítására.

[6] A felperes az egészségügyi szolgálati viszonya kezdetétől 2022-ig (HELYSÉG 1)on lakott, azonban közeli hozzátartozója megbetegedése miatt 2022-től kezdetben egyre többet kellett (HELYSÉG 2)ba (...) hazautaznia, majd tavasztól már onnan járt dolgozni, melyre tekintettel többször is elkésett a reggeli megbeszélésekről.

[7] 2022. augusztus 8. napján (ORVOS 1) írásbeli figyelmeztetésben részesítette a felperest a késések, illetőleg az értekezletről való távolmaradás miatt, melyt 2022. december 6. napján ugyanezen okokkal megismételt.

[8] A felperes időközben már nem volt jogosult a (KÖZPONT RÖVIDÍTETT NEVE)-ban lévő közös szobát a kolléganőjével együtt használni, így napi szinten kérte a (KÖZPONT RÖVIDÍTETT NEVE) gazdasági főnövérét, az (IRODA)t, illetve az (SZERVEZETI EGYSÉG 2) vezetőjét, tanú2 főorvost, hogy biztosítsanak neki szobát a munkavégzéshez. Ezt a kérését eljuttatta az osztályvezetőhöz és rajta keresztül – levél útján – (ORVOS 2) orvosigazgatóhoz is, azonban a levélre válasz nem érkezett.

[9] 2022. november 2. napján az (MUNKACSOPORT 2) értekezletet tartott tanú2 főorvos vezetésével, melyen a felperes is részt vett. Az értekezletről készült jegyzőkönyv egyebek mellett rögzítette, hogy *„a számítógéphasználat a dokumentálás céljából, az Egészségmegőrző Központ (IRODA)ban, az (SZERVEZETI EGYSÉG 2)ban („A”, illetve „B” részlegen), valamint a (SZAKELLÁTÁS) recepció területén lévő aktuálisan szabad számítógép használatával történik. (A betegdokumentációt rögzítő kolléga a saját belépési paramétereivel használja a (SZÁMÍTÓGÉPES RENDSZER)t, s a megfelelő munkaállomásra rögzíti az ellátást)”*.

[10] A 2022. december 1. napján átadott munkaköri leírásba bekerült a reggeli megbeszéléseken és a havi két konzultáción való részvételi kötelezettsége.

[11] 2023. január 1. napjával a felperes munkabére havi bruttó 1 491 678 forintra emelkedett és ugyanezen a napon a felperes ismételt (HELYSÉG 1)ra költözött, onnan járt be dolgozni a legtöbbször.

[12] 2023. február 14. napján újabb írásbeli figyelmeztetést kapott az osztályvezetőtől, melynek indokolása szerint ismételt el késett és 2023. február 8. napján engedély és kellő indok nélkül távolmaradt az értekezletről.

[13] 2023 februárjától az alperes a könyvtárban biztosított egy szobát (kis tárgyaló) a felperes részére, amit egy ideig két munkatársával megosztva használhatott ambuláns betegek fogadására, addig pedig az (IRODA)nak valamelyik helyiségében vagy jó idő esetén a kórház udvarán egy padon beszélgetett a betegeivel. 2023 márciusáig azonban itt sem tudott ambuláslapot kiállítani, mivel ahhoz sem számítógépet, sem nyomtatót nem biztosított a munkáltató. Ezeket 2023 márciusától biztosította, de a nyomtató 2023 júniusától technikai okokból nem mindig üzemelt. A könyvtár az (IRODA)val egy épülettömbben helyezkedett el, azonban a bejáratok az épülettömb különböző részein voltak. A könyvtár minden esetben 14:45-kor bezárt, így ekkor a felperesnek is el kellett hagyni a szobáját. Amennyiben további

adminisztrációt szeretett volna végezni, azt csak az (OSZTÁLY 2) vagy az (IRODA) esetlegesen szabad számítógépen végezhetné el.

[14] 2023 tavaszától a reggeli értekezletek számát a munkáltató heti 3 alkalomra csökkentette.

[15] 2023. június 1. napjától a (CSOPORT 1) a (OSZTÁLY 3) szervezetéhez, (ORVOS 3) centrumvezető irányítása alá került, aki a felperes továbbképzési szándékát nem támogatta.

[16] 2023. július 21. napi keltezéssel, 2023. július 28. napján a (OSZTÁLY 3) vezetője írásbeli figyelmeztetésben részesítette a felperest, arra hivatkozással, hogy korábban már részesült írásbeli figyelmeztetésben, illetve az (SZERVEZETI EGYSÉG 2) 2023. június 2. napján betegpanasz miatt megkereséssel élt, valamint az (MUNKACSOPORT 2) feljegyzést készített, mely szerint nem látott el betegeket, bár azokat ledokumentálta, a munkaidejét nem tartotta be, illetve azt nem igazította az osztály működéséhez. Munkáját számos esetben a munkaköri leírásban szereplő kompetenciakörére vonatkozó előírásainak, valamint az általános rész több pontjának sorozatos figyelmen kívül hagyásával végezte. Az írásbeli figyelmeztetés azzal zárult, hogy miután többszöri figyelmeztetés ellenére a felperes munkájában érdemi változás nem történt, a centrumvezető javaslattal él a kórház főigazgatója felé a munkaviszony megszüntetése iránt.

[17] A felperes egyik írásbeli figyelmeztetéssel szemben sem terjesztett elő kereseti kérelmet a bíróságon.

[18] 2023. július 21. és 2023. október 9. napja között a felperes a járóbeteg ellátást a korábbi egyeztetés szerint a délelőtti órákban végezte, míg az osztályon fekvő betegek ellátását ebéd után.

[19] 2023. szeptember 13. és 14. napján több beteg vizsgálatát is elvégezte, azonban közülük 6 beteg esetében a vizsgálat napján csak a vizsgálati kódokat rögzítette, a leleteket pedig nem. tanú3, az (OSZTÁLY 2) koordinátora 2023. szeptember 18. napján küldött sms-eiben később azt kérte tőle, hogy „a múlt hétről maradt elvégzés alatt ellátás, kérlek azokat elvégezni, amint időt enged”. Ezen betegek esetében a betegdokumentációs kötelezettségének 2023. szeptember 20. napján tett eleget.

[20] 2023 augusztusában 2023. szeptember 18. napjára szabadságot kért és kapott, azonban ezen a napon a nagymamája elhalálozott, melyre tekintettel 2023. szeptember 21. és 22. napjaira szabadságot vett igénybe.

[21] Az alperes 2023. október 9. napján a felperes egészségügyi szolgálati jogviszonyát azonnali hatállyal megszüntette. Annak indokolásában először ismételt felsorolta a 2022. október 8., a 2022. december 6., a 2023. február 14. és a 2023. július 21. napján kelt szóbeli és írásbeli figyelmeztetéseit és az abban írtakat, továbbá kifejtette, hogy a felperes munkáját és a munkához való hozzáállását illetően az utolsó figyelmeztetést követő több mint egy hónapban érdemi változás nem történt. Továbbra is jellemző, hogy a megbeszélésekre késve érkezik, a munkavégzésére a betegek és a kollegák is panaszkodnak, a magatartása nem együttműködő, nem tudja a munkaidejét betartani, nem adaptálja a munkáját az osztály házirendjéhez. Sorozatos problémák jelzik, hogy míg a „B” részlegen fekvő fennjáró onkológiai betegekkel viszonylag kielégítően foglalkozik, addig az „A” részlegen fekvő súlyos állapotú onkológiai betegekkel nem beszélget, ki sem megy hozzájuk a vizsgálatkérés ellenére sem. A felperes a pszichológiai betegellátási tevékenység dokumentálását a medikai rendszerben nem a 2022. november 2. napján tartott egyeztetésen elfogadott szempontok, illetve szabályok szerint végzi több beteg esetében. A betegdokumentáció elkészítése/rögzítése érdekében telefonon és írásos formában is fel lett kérve az írásos betegdokumentáció elkészítésére, azonban azok 2023. szeptember 19. napján 11:50-ig nem készültek el felhívás ellenére sem. Erről a körülményről 2023. október 3. napján értesült a munkáltató. A felperes notórius késéseivel, a munkáltatói utasítást megtagadva, szándékos magatartásával súlyan megsértette a fenti általános munkavállalói kötelezettségeket. A felperessel szemben bejelentett betegpanaszok miatt az intézmény jóhírneve sérül. Az értekezletek rendjét sérti, ezáltal kollegáit is hátráltatja, mely magatartásával együttműködési kötelezettségét sérti meg. A nem megfelelő betegdokumentáció vezetésével a munkájára vonatkozó szabályokat, előírásokat, utasításokat és szokásokat sérti meg. A fentebbiekben leírtakra tekintettel a munkáltatónak a felperesbe vetett bizalma megrendült. Az azonnali hatályú felmondást az alperes részéről törvényes képviselő főigazgató helyett annak helyettese, (ORVOS 2) orvosigazgató írta alá.

[22] A munkaviszony megszűnését követően a felperes előbb álláskeresői járadékban részesült, majd később elhelyezkedett.

[23] A felperes többször módosított keresetében a munkaviszony jogellenes megszüntetésére tekintettel kérte az alperes kötelezését 2023. október 10. napjától 2024. december 31. napjáig terjedő időre elmaradt jövedelem címén 10 401 237 forint és ezen összeg után 2024. május 20. napjától a kifizetés napjáig terjedő időre járó késedelmi kamat és perköltség megfizetésére.

[24] Az alperes érdemi ellenkérelmében a kereset elutasítását és a felperesnek perköltségben való marasztalását kérte.

[25] Az elsőfokú bíróság ítéletében kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül az egészségügyi szolgálati jogviszonya jogellenes megszüntetésének jogkövetkezményeként elmaradt jövedelem jogcímén 10 401 237 forint

kártérítést és ezen összeg után 2024. május 20. napjától a kifizetés napjáig terjedő időre járó, a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamatot, továbbá 586 011 forint ügyvédi munkadíjból álló perköltséget. Kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a (HELYSÉG 1)i Törvényszék Gazdasági Hivatala felhívására 2400 forint állam által előlegezett költséget. Megállapította, hogy az eljárás során felmerült 624 074 forint eljárási illeték az állam terhén marad.

[26] Az ítélet indokolásához elsődlegesen felhívta a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 6. § (1), (2), (3) bekezdését, a 8. § (1), (2), (3) bekezdését, a 15. § (3) bekezdését, a 20. § (1), (2), (3) bekezdését, az 52. § (1) bekezdés a-e) pontjait, a 64. § (2) bekezdését, a 78. § (1), (2) bekezdését, a 82. § (1), (2) bekezdését, az egészségügyről szóló 1997. évi CLIV. törvény (a továbbiakban: Eütv.) 3. § p) pontját, a 3/A.§ e) pontját, a 24. § (3) bekezdés a), b) pontját, a 77. § (3) bekezdését, a 136. § (1), (2) bekezdését, a 137. §-t, az egészségügyi szolgálati jogviszonyról szóló 2020. évi C. törvény (a továbbiakban: Eszjtv.) 1. § (9) bekezdését, az egészségügyi tevékenység végzésének egyes kérdéseiről szóló 2003. évi LXXXIV. törvény 5. § (1) bekezdését, hivatkozott az egészségügyi szakmai irányelv – az onkopszichológiai ellátásról szóló ajánlás 21. és 29. pontjára, az alperesnél hatályos XXX minőségügyi eljárásra vonatkozó egészségügyi dokumentáció vezetésének, kezelésének rendjéről szóló belső szabályzat 5. pontjában foglaltakra, az alperesnél irányadó, a (SZABÁLYZAT)ra és Az intézeti pszichológiai ellátás működési rendje című eljárásrendre.

[27] Ezt követően az elsőfokú bíróság részletes indokát adta ítéletében annak, hogy a felperes kereseti hivatkozásával ellentétben (ORVOS 2) akkori orvosigazgató az azonnali hatályú felmondást jogszerűen írta alá és az alperes az Mt. 78. § (2) bekezdésében foglaltakat megtartva, a 15 napos határidőn belül közölte azt a felperessel.

[28] Az azonnali hatályú felmondásban írt indokok érdemi vizsgálata során elsődlegesen megállapította, hogy az azonnali hatályú felmondásban említett szóbeli és írásbeli figyelmeztetésekben megjelölt kötelezettségszegéseket az azonnali hatályú felmondás indokaként a kétszeres értékelés tilalmára tekintettel nem lehetett figyelembe venni. Az utolsó írásbeli figyelmeztetés és az azonnali hatályú felmondás közötti időszakban a felperes a megbeszélésekre időben érkezett, azokról nem késett, nem is mulasztotta el azokat. A klinikai szakpszichológus munkacsoportban alapvetően együttműködő volt, a munkaidejét betartotta és a megbeszélteknek megfelelően végezte a járó- és fekvőbetegek délelőtti és délutáni vizsgálatát, így a munkáját az osztály házirendjéhez adaptálta. Nem tagadott meg semmilyen munkáltatói utasítást és betegpanasz sem érkezett rá, így ezen időszakban a munkáltató jóhírneve sem sérült meg. Az értekezletek rendjét sem sértette, nem hátráltatta kollegáit, így ezzel összefüggésben az együttműködési kötelezettségét sem sértette meg.

[29] Mindezek alapján ezek az indokok nem voltak valósak, azok a felperes egészségügyi szolgálati jogviszonya megszüntetésének jogszerű indokaként nem is szolgálhattak.

[30] Az elsőfokú bíróság ezt követően rögzítette, hogy az alperes azon indok tekintetében, hogy a felperes munkavégzésére a betegek és a kollegák is panaszkodtak, nem tudott konkrét konfliktushelyzeteket sem tényszerűen, sem dátumszerűen megjelölni, és semmiféle bizonyítékkal ezen tényállást nem támasztotta alá. Nem lehetett megállapítani, hogy mely kollegák, mely betegek és mi miatt panaszkodtak volna bármikor is, így ezen indokokat sem találta valósnak.

[31] A szabadságengedélyezés kapcsán kifejtette, hogy a felperes egy ízben nem az elvártak szerint, az adott hónap 20-ig adta le igényét, ami önmagában nem alkalmas arra, hogy emiatt a munkáltató akár felmondással is megszüntesse az egészségügyi szolgálati jogviszonyát a felperesnek. A jelen esetben a szabadság igénybevételét engedélyezte, így ezen indok bár valós volt, de nem volt okszerű indoka az azonnali hatályú felmondásnak.

[32] Valótlannak találta azt az indokot is, hogy a „B” részlegén fekvő fennjáró onkológiai betegekkel viszonylag kielégítően foglalkozik, de az „A” részlegén fekvő súlyos állapotú onkológiai betegekkel nem beszélget és ki sem megy hozzájuk, erről ugyanis feljegyzés nem készült és egyik tanú sem állított ilyet. Konkrét tények és bizonyítékok hiányában nem voltak alkalmasak ezen cselekmény elkövetésének bizonyítására sem a tanúvallomások, sem a csatolt levelek.

[33] Ezt követően az elsőfokú bíróság azt vizsgálta, hogy a felperes a pszichológiai betegellátási tevékenységének dokumentálását megfelelően végezte-e el. Ezzel kapcsolatban hivatkozott az alperes által csatolt, 2022. november 2-án tartott egyeztetésről készült jegyzőkönyvre, melyben foglaltakhoz képest a perben az alperes már akként nyilatkozott, hogy a felperes a betegdokumentációt nem az elvárt időn belül végezte el számos esetben és ezzel összefüggésben hivatkozott az azonnali hatályú felmondásban is említett hat esetre.

[34] A perben az alperesnek kellett volna azt bizonyítania, hogy a felperesnek milyen szabály alapján, mennyi időn belül volt dokumentálási kötelezettsége és azt mikor és mennyiben sértette meg. Az alperes azonban ezzel kapcsolatban az eljárás során többféleképpen nyilatkozott. Kezdetben arra hivatkozott, hogy 24 órán belül kell azt elvégezni, az volt az elvárás, majd arra, hogy a járóbeteg ellátás tekintetében azonnal, de legkésőbb 24 órán belül. A későbbiekben az alperes arra is hivatkozott, hogy a munkáltatónak nem is kell meghatároznia a dokumentálási kötelezettség időtartamát, mivel az a hivatkozott jogszabályi rendelkezésekből egyértelműen megállapítható, hogy a vizsgálatot követően haladéktalanul, azonnal el kell végezni. Végül pedig a felperessel azonos feladatokat ellátó pszichológusok munkavégzésére is hivatkozással azt adta elő, hogy 24, de legkésőbb 48 órán belül kell a dokumentálási kötelezettségnek eleget tenni, melynek a felperes kollegái eleget is tettek.

[35] A tanú3 által írt üzenetekben megjelölt, a következő hónap elejére elvárt validálás csak az egészségbiztosítóval való elszámolás miatt volt szükséges és nem a dokumentálási kötelezettség határidejét jelölte. A felperes szerint azonban a munkáltató senkitől nem várta el az azonnali vagy a 24, illetve 48 órás dokumentálást, ehhez a feltételeket sem biztosította és a felperes kialakult gyakorlatát is eltúrte, azt nem sérelmezte annak ellenére, hogy azt ismerte.

[36] Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a korábbi szóbeli és írásbeli figyelmeztetésekben a munkáltató nem kifogásolta a felperes dokumentációs gyakorlatát annak ellenére, hogy azt tanú2 és tanú3 is ismerte, és az soha egyetlen értekezleten sem került szóba, de alkalmanként másnál is előfordult, hogy eseti jelleggel fekvőbeteg esetén 48 órán túli, illetve járóbeteg esetén 24 órán túli dokumentálás volt. Az alperes nem tudta bizonyítani azt sem, hogy a felperes a munkába lépéskor kapott ilyen jellegű tájékoztatást, illetve hogy korábban bármilyen formában ez jelezve volt neki.

[37] Mindezek alapján az elsőfokú bíróság arra a jogi álláspontra helyezkedett, hogy a felperesi gyakorlatot a munkáltató eltúrte. Amennyiben ugyanis olyan súlyos kötelezettségszegés lett volna, mint ahogy azt most a perben, illetve az azonnali hatályú felmondásban állítja, akkor ezt már korábban is jelezni kellett volna. Amennyiben viszont több mint egy évig ezt a gyakorlatot a munkáltató nem kifogásolta, annak ellenére, hogy vele szemben más, ennél lényegesen enyhébb mulasztások miatt írásbeli figyelmeztetésben részesítette, nem lehetett olyan súlyos ez a kötelezettségszegés. Emellett, amennyiben tényleg ennyire fontos az azonnali, de legkésőbb 24-48 órás dokumentálás, akkor éppen az egyértelműség érdekében, az együttműködés és tájékoztatás keretei között az alperesi munkáltatónak azt kifejezetten írásba kellett volna foglalnia. Ilyen szabályt azonban az alperes nem tudott megjelölni.

[38] Az elsőfokú bíróság emellett kiemelte, hogy az alperes volt az, aki kezdetben hosszú időn keresztül nem biztosított megfelelő eszközöket ezen kötelezettség teljesítésére, mikor sem számítógép, sem nyomtató nem állt a felperes rendelkezésére vagy az hosszabb ideig és többször nem is működött. Az a körülmény pedig, hogy egyes pszichológusok részére akár 48 órát meghaladó dokumentációs kötelezettséget is engedélyez, szintén gyengíti az alperesi érvelést, és hogy a 2022. november 2-án tartott egyeztetésen elfogadott szempontok között sem voltak feltüntetve a dokumentációs kötelezettség tekintetében a határidők. Mindezek alapján nem találta ezen felmondási indokot sem valósnak és okszerűnek.

[39] Az utolsó felmondási indokot vizsgálva – mely szerint a felperes a betegdokumentáció elkészítésének rögzítése érdekében telefonon és írásos formában is fel lett kérve az írásos betegdokumentáció elkészítésére, melynek azonban 2023. szeptember 19. napján 11:50-ig sem tett eleget – megállapította, hogy a felperes azt nem vitatta, hogy nem készült el ezzel a dokumentációval, de a családi körülményei, a szabadsága és a korábbi gyakorlatára hivatkozással nem is kellett azt eddig az időpontig elkészíteni és az alperes nem is hívta fel a határidőben történő teljesítésre. A perben az alperes nem bizonyította, hogy a felperest bárki, akár szóban, akár írásban arra hívta volna fel, hogy az azonnali hatályú

felmondásban nevezett időpontig készüljön el az előző hétről hátra maradt betegdokumentációval, a tanú3 által küldött sms-üzenet pedig nem szigorú határidőkikötést, hanem éppen ellenkezőleg, szabad teljesítési határidőt biztosított a felperes számára, így ezen indokot sem találta valósnak.

[40] Mindezek alapján az elsőfokú bíróság az azonnali hatályú felmondást teljes egészében megalapozatlannak találta és megállapította, hogy a felperes egészségügyi szolgálati jogviszonyát az alperes jogellenesen szüntette meg. A felperesi követelés összezszerúságát az alperes nem vitatta, azért a legutolsó keresetváltoztatásban megjelölt összeget elfogadva kötelezte az alperest az elmaradt jövedelme megfizetésére.

[41] A pertárgyértéket a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 512. § (2) bekezdése alapján 10 401 237 forintban állapította meg, míg a feljegyzett illeték mértékét az illetékekről szóló 1990. XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. § (2) bekezdése és 42. § (1) bekezdés a) pontja alapján 624 074 forint összegben. Az alperes személyes illetékmentessége folytán a feljegyzett illeték az állam terhén marad a Pp. 102. § (6) bekezdése alapján, míg a pervesztes alperes köteles viselni a tanúk megjelenésével összefüggésben felmerült előlegezett költséget. A felperesnek okozott – ügyvédi munkadíjból álló – perköltséget a pervesztes alperes a Pp. 83.§ (1) bekezdése alapján köteles megfizetni, melynek összegét a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) és b) pontja alapján állapította meg.

[42] Az ítélettel szemben az alperes nyújtott be fellebbezést, melyben kérte annak megváltoztatását és a felperes keresetének az elutasítását. Kérte emellett a felperest az első- és másodfokú perköltségben marasztalni a 17/2024. (XII.09.) IM rendelet 3. § (1) bekezdés b) pontja alapján általános forgalmi adóval növelten. Jogi érvelése szerint az elsőfokú bíróság a tényállást teljeskörűen feltárta, azt megfelelően állapította meg, azonban abból nem a megfelelő jogi következtetést vont le, mely a Pp. 279. § (1) bekezdésébe ütközik.

[43] Elsődleges érvelésében kifejtette, hogy a felperes konziliáriusi tevékenységet végzett, így vonatkozik rá a (SZABÁLYZAT), mely azt is jelenti, hogy azonnali dokumentálási kötelezettsége állt fenn, figyelemmel arra a körülményre is, hogy a beteg pszichés, mentális állapota a megfelelő egészségügyi ellátás kiválasztásában is döntő jelentőséggel bír.

[44] tanú3 és tanú2 tanúk elmondták, hogy több alkalommal felhívták szóban a felperes figyelmét arra, hogy a dokumentációs kötelezettségének határidőben tegyen eleget, így az ítélet indokolásával ellentétben a munkáltató nem tűrte el a felperesi gyakorlatot. Az Eütv. 136. § (1) bekezdésére hivatkozva utalt arra, hogy a dokumentációs kötelezettségnek úgy kell eleget tenni, hogy az a valóságnak megfelelően tükrözze az ellátás folyamatát, így amikor az alperes azért részesítette írásbeli figyelmeztetésben a felperest, mert olyan vizsgálatot dokumentált (hamisan, valótlannal), melyet ténylegesen nem végzett el, akkor az

elsőfokú bíróság téves következtetésével ellentétben éppen a dokumentációs kötelezettség teljesítését kérte számon a felperesen. A tárgyi feltételeket az alperes biztosította, amit a perben igazolt. Az a körülmény, hogy a felperes figyelmét a munkáltató felhívta arra, hogy minden hónap 5. napjáig kell validálni a dokumentációkat, szintén azt jelenti, hogy a dokumentációs hiányosságok miatt a felperes kapott jelzést a munkáltatótól. A validációs kötelezettségnek finanszírozási, míg a dokumentációs kötelezettség határidőben történő teljesítésének betegjogi, megbíztonsági jelentősége van. A felperes a fenti szabályzatot és jogszabályi rendelkezéseket megsértette. Az alperes álláspontja szerint így az azonnali hatályú felmondás jogszerű volt, a felmondás azon indoka, mely a dokumentációs kötelezettség elmulasztását rója a felperes terhére valós, világos és okszerű volt, így a jogellenes felmondás jogkövetkezményei nem alkalmazhatóak.

[45] A felperes fellebbezési ellenkérelmében kérte az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyni. Az összecszerűség tekintetében a Pp. 521. § (2) bekezdésének második mondatára hivatkozással a keresetét felemelte és az egészségügyi szolgálati jogviszony jogellenes megszüntetésének jogkövetkezményeként 2023. október 10-től 2025. április 30-ig terjedő időre járó elmaradt jövedelem jogcímén kérte 12 072 191 forint kártérítés megfizetésére kötelezni az alperest, annak 2024. július 20-tól a kifizetés napjáig terjedő időre járó késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamatával és a perrel felmerülő másodfokú perköltségeivel együtt a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (5) bekezdése alapján.

[46] A felperes elsődlegesen utalt arra, hogy az alperes kérelme a perköltség vonatkozásában megalapozatlan, figyelemmel arra, hogy abban a 17/2024. (XII.09.) IM rendeletre hivatkozott, annak 7. §-a értelmében azonban a jelen eljárásban az irányadó nem lehet, a jogszabály 2025. február 8. napi hatályba lépésére tekintettel. Kiemelte, hogy a fellebbezésben az alperes az azonnali hatályú felmondást csak abban a tekintetben állította, hogy jogszerű volt, amelyben a felperesnek a dokumentációs kötelezettség elmulasztását róta a terhére, míg egyebekben az ítéletet nem vitatta.

[47] Tévesnek és logikátlanak ítélte az alperesnek a (SZABÁLYZAT)ra történő hivatkozását. Ennek indokaként utalt arra, hogy az állami és önkormányzati tulajdonban álló egészségügyi szolgáltatóknál a munkaviszonyok 2021. március 1. napjával alakultak át egészségügyi szolgálati jogviszonnyá és ettől az időponttól kellett az orvosok mellett a meghatározott egyéb felsőfokú végzettségű, egészségügyi dolgozók esetében is alkalmazni az Eüsztv. 1. számú mellékletét, azaz az orvosi bértáblát. Amennyiben a (SZABÁLYZAT) rendelkezéseit a pszichológusokra is alkalmazni kellett volna, azt az alperesnek egyértelműen meg kellett volna határozni, de annak személyi hatálya egyértelműen csak az orvos munkakörre volt korlátozva, annak valamennyi pontja és rendelkezése az orvosi konzílium nyújtására volt kidolgozva. Abból, hogy az orvosi bértábla volt a pszichológus munkakörben foglalkoztatottakra irányadó, nem lehet arra a következtetésre jutni, hogy a szabályzat rendelkezései is vonatkoznak a pszichológusokra. Kiemelte mindemellett azt is, hogy a szabályzat az orvosi konzíliumok nyújtása esetére sem ír elő dokumentációs határidőt.

[48] A dokumentálással kapcsolatos figyelmeztetések körében azt hangsúlyozta, hogy az írásbeli figyelmeztetésekben számtalan problémát írt le az alperes a munkájával, magatartásával kapcsolatban, de bizonyosan nem történt meg az, hogy szóban, azonnali dokumentációs kötelezettségre figyelmeztette volna valaha bárki. A munkafeltételek a dokumentáláshoz hiányoztak, de nem tagadta, hogy nem volt minden betegellátás esetében azonnal dokumentálva is az. Ez azonban nem volt szigorú követelmény a pszichológusoknál és erről az alperes tanúi is számot adtak, így tanú², amikor elmondta, hogy „azt tudom mondani, hogy nincs olyan, hogy ezt így mindig, mindenki betartja ezt a 24 órát” (38. számú jegyzőkönyv 17. oldal utolsó előtti bekezdés). Bár tanú³ tanú valóban többször is elmondta, hogy a dokumentálást 24 órán belül el kell végezni, ami alapszintű elvárás volt és magától értetődő, azonban elismerte, hogy a saját dokumentációs feladata körében nem érvénysült ez az alapszintű elvárás. Lényegesnek tartotta azonban, hogy számtalan írásbeli figyelmeztetést kapott és amennyiben ezt valóban súlyos kötelezettségszegésnek ítélték, úgy ezt a figyelemfelhívást is beiktatták volna, de ilyenre nem került sor, mint ahogy szóbeli figyelmeztetésre sem, és más pszichológusnál sem volt következménye az azonnali dokumentálás elmaradásának.

[49] A 2023. július 21-i feljegyzéssel kapcsolatban – amikor azt rögzítették, hogy korábban történt meg a dokumentálás, mint a betegvizsgálat – előadta, hogy többször kérte, de az alperes nem engedélyezte a szembesítést a betegekkel, így a terhére rótt szabálytalanság tisztázására nem kerülhetett sor. A per tárgyát képező felmondás tekintetében azonban a terhére rótt dokumentációs kötelezettségszegés abban állt, hogy a betegvizsgálatról nem készült azonnal lelet, azt nem vitte be egyidejűleg a számítógépbe, de ezzel a korábbi probléma nem azonosítható. Ebből következően a felmondásban a terhére rótt gyakorlat miatt az alperes nem élt jelzéssel, erre nem hívta fel a figyelmét.

[50] A munkavégzéshez szükséges eszközök biztosításával kapcsolatban az ellenkérelemben kifejtette a felperes, hogy az alperes érvelése az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásba ütközik, mely tekintetben az alperes az ítéletet elfogadta. Az ítélet a [18] bekezdésben tartalmazza azt, hogy 2023. márciusától már biztosított az alperes számítógépet és nyomtatót, mely tényállás a lefolytatott bizonyítási eljárásnak teljes mértékben megfelelt.

[51] A validálásra történő figyelmeztetésekkel kapcsolatban kifejtette, hogy ez az alperesi okfejtés is hibás. Az alperes nem állította a perben, hogy mulasztott bármikor is a betegdokumentumok validálását illetően, ilyen indok a felmondásban, de a figyelmeztetésekben sem volt, emellett pedig a munkáltató nem a felperest figyelmeztette a hóvégi zárássra, a validálásra, hanem a munkavállalói csoportot, amit tanú³ a tanúvallomásában is megerősített (38. számú jegyzőkönyv 25. oldal hetedik bekezdés).

[52] Az intézeti szabályzatok értékelésével kapcsolatban rámutatott arra, hogy az alperes a fellebbezésben bár utalt arra, hogy az elsőfokú bíróság az alperesi szabályzatok tartalmát tévesen értékelte és azokból helytelen következtetésre jutott, de hogy miért, annak indokát nem adta, pusztán kijelentette, hogy megsértette a felperes az Eütv. 136. § (1)

bekezdését, az Eütv. 137. §-át és 24. §-át, a dokumentációs kötelezettségét és az intézeti gyakorlattól eltérő jogellenes gyakorlatot folytatott. Ezzel szemben a perben következetesen állította, hogy a dokumentációs késedelemmel érintett betegek esetében sem maradt el az ellátásuk valóságnak megfelelő dokumentálása, hiszen a pszichológiai vizsgálatuk annak megtörténte utáni időponttal és beavatkozási kódokkal azonnal dokumentálásra került a (SZÁMÍTÓGÉPES RENDSZER)ben, és nem egy, a felmondásban érintett beteg pszichológiai ellátása még a zárójelentésben is feltüntetésre került.

[53] Az Eütv. 137. és 24. §-ára való hivatkozás pedig azért súlytalan, mert ezen kötelezettség teljesítésének hosszú időn keresztül éppen az alperes munkaszervezése volt az akadálya, a munkafeltételek biztosításának elmulasztása okán.

[54] A kereset összecszerűsége tekintetében előadta, hogy az elsőfokú eljárásban elmaradt jövedelem címén 2023. október 10-től 2024. december 31-ig terjedően érvényesítette igényét, az azóta eltelt időben azonban az elmaradt jövedelem összege tovább nőtt. A máshonnan megtérülő jövedelme beszámításával részletes táblázatban szemléltetetten kifejtette, hogy ennek összege 2025. április 30-ig már 12 072 191 forint. A Pp. 521. § (2) bekezdése alapján az elsőfokú tárgyalás berekesztését követően esedékessé vált követeléssel kívánja a másodfokú eljárásban érvényesíteni az igényét. Megváltoztatott keresetében így kérte az alperes kötelezését ennek a 12 072 191 forint elmaradt jövedelemnek és annak kamatainak, továbbá a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (5) bekezdése alapján 293 005 forint másodfokú perköltség megfizetésére.

[55] Az alperes a fellebbezési ellenkérelemre észrevételt nem terjesztett elő.

[56] Az ítéltábla a fellebbezés elbírálása során a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem korlátai között járt el a Pp. 370. § (1) bekezdése alapján, ugyanis olyan eljárási szabálysértést, ami az ítélet kötelező hatályon kívül helyezésére okot adna, nem észlelt és eltérő anyagi pervezetést sem tartott indokoltnak [Pp. 370. § (2)-(4) bekezdése]. Ebben a körben a fellebbezést alaptalannak találta.

[57] Az elsőfokú bíróság a tényállást a jogvita elbírálásához szükséges mértékben feltárta és abból megalapozott jogi következtetésre jutott. Az ítéltábla ennek indokaival egyetértett, ezért csupán a fellebbezésben foglaltakra tekintettel mutat rá az alábbiakra.

[58] Az ítéltábla elsődlegesen megállapította, hogy az alperes a fellebbezésében nem vitatta az ítélet tényállását (melyre fellebbezésében kifejezetten rá is mutatott) és túlnyomó részt egyetértett az elsőfokú bíróság indokolásával is, hiszen mindössze a dokumentálási kötelezettség megszegésével kapcsolatban állította az elsőfokú bíróság téves következtetéseit. Az ítéltábla ezt úgy értékelte, hogy az elsőfokú bíróságnak az azonnali hatályú felmondás indokolásai egyéb részeivel tett megállapításait nem vitatja.

[59] A dokumentálási kötelezettséggel kapcsolatban az alperesi álláspont azt volt, hogy a tényállás alapján nem a megfelelő jogi következtetést vonta le az elsőfokú bíróság, mely a Pp. 279. § (1) bekezdésébe ütközik. Ezen jogszabályhely szerint a bíróság a perben jelentős tényeket a felek tényállításainak és perben tanúsított magatartásának, valamint a per tárgyalása során megismert bizonyítékoknak és egyéb peradatoknak az egybevetése, egyenként és összességében történő értékelése alapján a meggyőződése szerint állapítja meg.

[60] A fellebbezés tartalmából következően az alperes a másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét etekintetben a Pp. 369. § (3) bekezdés a) pontjában jelölte meg. Az ebben foglaltak szerint a másodfokú bíróság felülbíráhatja az elsőfokú bíróság ítélete anyagi jognak való megfelelőségét, az anyagi jogi felülbírálat során a bizonyítás eredményét okszerűtlennek minősítheti és ennek alapján a tényállást módosíthatja, kiegészítheti.

[61] Az e törvényhelyhez fűzött Pp. Nagykommentár a következőket mondja: „A bizonyítás eredményének mérlegelését illetően a Pp. csak az okszerűtlen mérlegelés felülbírálatát engedi meg, vagyis a bizonyítás eredményének mérlegelése csak akkor hagyható figyelmen kívül, ha az okszerűtlen, vagyis jogszabálysértő vagy ha a másodfokú bíróság is bizonyítást folytatott le. Szűk értelemben vett felülmérlegelésre, azaz a jogszabálysértés megállapítása nélkül a mérlegelés megváltoztatására nincs lehetőség. Ez tehát azt jelenti, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást a másodfokú bíróság a bizonyítás okszerűtlennek minősítése után módosítja, kiegészíti vagy további bizonyítást folytathat le akár az első-, akár a másodfokú eljárásban hivatkozott tény megállapítására, és így módosítja, egészíti ki azt. Tehát a tényállás megváltoztatására a másodfokú bíróság nem jogosult anélkül, hogy a bizonyítás eredménye ne lenne okszerűtlen, illetve ne folytatna le további bizonyítást, azonban az elsőfokú bíróság által helyesen megállapított tényekből eltérő jogi következtetést vonhat le, a tényeket minősítheti másként.”

[62] Ha az adott tényállás megállapítása a beszerzett bizonyítékok értékelésének eredményeként a logika szabályai szerint lehetséges volt, s az nem volt kizárt, a másodfokú bíróság akkor sem bírálhatja felül az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást, ha ő maga egyébként a bizonyítékok mérlegelése alapján más ténybeli következtetésre jutott volna. Ez ugyanis a bizonyítékok másodfokú eljárásban történő felülmérlegelésének tilalmába ütközik.

[63] Az ítéltábla szerint az elsőfokú bíróság megfelelő indokát adta az ítélete indokolásában a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján megállapított tényállásra figyelemmel annak, hogy a csatolt okirati bizonyítékokat, tanúvallomásokat egyenként és összességében hogyan értékelte és emiatt miért tekinti jogellenesnek az alperes azonnali hatályú felmondását. Ezzel szemben a fellebbezésben írtak alapján nem volt lehetőség az ún. „felülmérlegelésre”.

[64] Az Mt. 78. § (1) bekezdés a) pontja értelmében a munkáltató a munkaviszonyt azonnali hatályú felmondással megszüntetheti, ha a munkavállaló a munkaviszonyból

származó lényeges kötelezettségét szándékosan vagy súlyos gondatlansággal jelentős mértékben megszegi. Az azonnali hatályú felmondás esetében is irányadó az Mt. 64. § (2) bekezdésében rögzített azon feltétel, hogy a megszüntetés okának az indokolásból világosan ki kell tűnnie. A megszüntető nyilatkozat indokának valóságát és okszerűségét a nyilatkozatottevő, azaz az adott esetben a munkáltató bizonyítja.

[65] Az elsőfokú bíróság helyesen, elsődlegesen azt vizsgálta, hogy a felperesnek milyen szabályozó alapján, mennyi időn belül volt dokumentálási kötelezettsége. Az elsőfokú bíróság az ítélet [76] bekezdésében részletezte az alperesnek ebben a körben tett ellemondásos nyilatkozatait, de egyértelmű, hogy okirati bizonyítékkal nem tudta az alperes igazolni azt, hogy az általa hivatkozott jogszabályokban, belső szabályzatokban bárhol is rögzítve lenne a dokumentációs kötelezettségre nyitva álló határidő. Ebből a szempontból nem is volt jelentősége annak az alperesi hivatkozásnak, hogy a felperesre is irányadó volt-e a (SZABÁLYZAT), hiszen az sem tartalmazott a határidőre vonatkozó rendelkezést.

[66] Az ítéltábla vizsgálta azt is, hogy a fellebbezési érvelés szerint volt-e a felperes felé szóbeli figyelmeztetés a határidők elmulasztása miatt. Az elsőfokú bíróság az ítélete [78] bekezdésében részletezte a meghallgatott tanúk vallomását, köztük a fellebbezésben is hivatkozott tanú2 és tanú3 vallomását. Az ítéltábla ehhez kapcsolódóan a 38. sorszámú jegyzőkönyvből megállapította, hogy a két tanú azt egybehangzóan állította, hogy a dokumentálási késedelmek miatt gyakran szóltak a felperesnek, hogy az értekezleteken a figyelemfelhívás rendszeresen elhangzott, azonban ennek megtörténtét azon túl, hogy a felperes cáfolta, az ugyanezen az értekezleten jelenlévő pszichológusok (tanú9, tanú5) – akiket szintén tanúként hallgatott meg az elsőfokú bíróság – nem igazolták. Itt lett volna jelentősége annak, ha az alperes az értekezletekről készült jegyzőkönyvekkel alá tudja támasztani a munkáltató elvárásait, azonban ilyen tartalmú feljegyzést az alperes nem igazolt.

[67] Az elsőfokú bíróság tehát nem támaszkodhatott csak és kizárólag tanú2 és tanú3 tanúk vallomására, hanem a rendelkezésre álló valamennyi bizonyítékot kellett együttesen értékelni, a bizonyítás hiányosságait pedig az alperesnek viselnie kell. Mindezek alapján az alperes alaptalanul állította azt, hogy a felperes felé szóbeli figyelmeztetésekkel adott hangot a nemtetszésének és hogy nem tűrte el a felperesi gyakorlatot.

[68] Megjegyzi az ítéltábla azonban ehhez kapcsolódóan azt is, hogy abból a tényből következően, hogy a felperesnek nem volt megfelelően biztosítva a munkavégzéshez elengedhetetlenül szükséges szoba, számítógép, nyomtató, hogy rendszeresen azt kellett keresnie, hogy a betegellátás mellett hol és mikor végezheti el a dokumentálási feladatait, ilyen elvárása nem is lehetett. Az alperes ezzel kapcsolatban csak állította a fellebbezésben, hogy biztosította a tárgyi feltételeket, de azt nem részletezte, hogy az elsőfokú bíróság ténymegállapítása (amit egyebekben nem vitatott) miért téves és mely bizonyíték támasztja alá az állításait.

[69] Az elsőfokú bíróság megalapozottan hivatkozott a fentiekén túl arra is, hogy a munkáltatótól elvárható lett volna a dokumentálás elkészítésére irányadó vagy elvárt határidők közlése, illetve azok jelentősége esetén annak rendszeres ellenőrzése és hiányosság vagy mulasztás esetén a figyelemfelhívás. A tényállásból látható volt, hogy az alperes a felperes rövid idejű egészségügyi szolgálati jogviszonya alatt többször élt az írásbeli figyelmeztetés jogával, azonban az elsőfokú bíróság helyesen tulajdonított annak jelentőséget, hogy ezek egyikében sem rótták a felperes terhére a dokumentálási kötelezettség elmulasztását, vagy az abban való késedelmét.

[70] Az alperes ehhez kapcsolódóan alaptalanul hivatkozott az elsőfokú bíróságnak a 2023. július 21. napján kelt írásbeli figyelmeztetéssel kapcsolatos megállapításaira is. Azon túl, hogy az alperes nem fejtette ki, hogy miben tévedett az elsőfokú bíróság, nincs is jelentősége, hiszen abban az írásbeli figyelmeztetésben az azonnali hatályú felmondásban írtaktól eltérő dokumentálási szabálytalanságot róttak akkor a felperes terhére. Az alperes így valótlanul állította, hogy ebben az írásbeli figyelmeztetésben a dokumentálási kötelezettség elmulasztása miatt már írásbeli figyelmeztetésben részesítették a felperest.

[71] Nincs helye olyan új felmondási ok bizonyításának, amelynek közlése a felmondásban nem történt meg, a bizonyítás pedig nem lépheti túl a felmondásban közölt indokolás kereteit, mert az ellenkező álláspont lehetővé tenné, hogy a munkáltató a felmondásának jogosságát olyan új felmondási okra alapítsa, amelyet az írásbeli felmondásban törvényben megszabott módon nem közölt. Ebből következik, hogy a munkáltató által eredetileg közölt felmondási okon, illetve okokon felül további felmondási okot a munkaügyi jogvita során bizonyítani nem lehet (MK. 95. számú állásfoglalás III. pontja) Az ítéltábla ezért azt az alperesi érvelést sem fogadta el, mely szerint a validálás során is voltak mulasztásai a felperesnek, ugyanis az azonnali hatályú felmondásban az alperes nem ezt róta a felperes terhére.

[72] Az alperes fellebbezése megalapozatlan volt abban a körben is, hogy az elsőfokú bíróság az alperesi szabályzatokat nem helyesen értékelte, ugyanis a fellebbezésben nem adta ennek indokát, mint ahogy annak sem, hogy a felperes mivel és hogyan sértette meg az Eütv. 136., 137. és 24. §-át.

[73] Az ítéltábla szerint így az elsőfokú bíróság a logika szabályai szerint nem is juthatott volna más következtetésre, minthogy ha volt is a felperesnek rossz gyakorlata a betegvizsgálat dokumentálásával, azt a felperes felettesei – tanú² és tanú³ – tudták, azonban azt nem kifogásolták, hanem eltűrték. Amennyiben a munkáltató úgy ítélte meg, hogy a felperes tevékenysége során súlyos kötelezettségszegéseket követett el, úgy azt egyértelműen a tudomására kellett volna hozni és felhívni a megfelelő eljárás folytatására. A felperes munkavégzési helyén kialakult és eltűrt gyakorlat pedig nem eshet a munkavállaló terhére (Kúria Mfv. 10.150/2022/5.)

[74] A fentiek miatt nem volt sem lehetőség, sem ok a bizonyítás eredményének felülmérlegelésére, mert az elsőfokú bíróság a bizonyítás eredményének okszerű mérlegelésével helyesen állapította meg a tényállást, melyből megalapozott jogi következtetésre jutott.

[75] Az ítéltábla ezt követően vizsgálta a felperesnek a fellebbezési ellenkérelemben előterjesztett keresetváltoztatását, melyben a Pp. 521. § (2) bekezdésére hivatkozással az elsőfokú tárgyalás berekesztését követően esedékessé vált követelését kívánta érvényesíteni.

[76] A Pp. 521. § (2) bekezdésének rendelkezése szerint, ha a felperes az igényét az Mt. 82. § (1) bekezdésére alapította a perfelvétel lezáró végzés meghozatalát követően keletkezett kár vagy elmaradt munkabér, egyéb járandóság érvényesítése esetén – keresetváltoztatás engedélyezése iránti kérelem előterjesztése nélkül – a kereseti követelésének összegét felemlheti a követelésnek a per folyamán esedékessé váló részleteire, a tárgyalás berekesztéséig. Az elsőfokú tárgyalás berekesztését követően esedékessé vált követelés a fellebbezésben, míg a fellebbezés előterjesztését követően esedékessé vált követelés a másodfokú eljárásban érvényesíthető.

[77] A jogszabályi rendelkezésből következően – különösen a fenti rendelkezéseknek a 2021. január 1-től hatályos szabályozásával – a jogalkotó elismerte azt, hogy a munkavállaló igénye nem statikus, hanem az idő előrehaladtával, vagyis a per folyamán változik, így az eredetileg előterjesztett kereseti kérelmét a felperesnek a per folyamán folyamatosan módosítania kell, mint ahogy ezt tette jelen perben is a felperes.

[78] A Pp. 521. § (2) bekezdésének második fordulata azonban a másodfokú eljárásra vonatkozóan akként rendelkezik, hogy a felperes a keresetváltoztatását a másodfokú eljárásban csak a fellebbezésben terjesztheti elő, vagyis akkor, ha az elsőfokú bíróság határozatának van olyan rendelkezése, amelynek megváltoztatását kívánja (Pp. 371. §). Értelemszerűen ezért abban az esetben, ha a munkavállaló felperes az elsőfokú eljárásban pernyertes lett, vagyis az elsőfokú tárgyalás berekesztéséig előterjesztett igényének az elsőfokú bíróság teljes egészében helyt adott, akkor nincs olyan elsőfokú ítéleti rendelkezés, amelyet jogorvoslattal – fellebbezéssel vagy csatlakozó fellebbezéssel – támadhatna.

[79] A kialakult bírói gyakorlat alapján (Kúria Mfv.10.012/2022/5., Kúria Mfv.10.031/2024/3.) alapján a jogszabályi rendelkezés helyes értelmezése szerint a tárgyaláson csak akkor emelhető fel a kereseti követelés az időközben esedékessé vált részletre, amennyiben maga nyújt be fellebbezést. Tekintettel arra, hogy a felperesnek jelen esetben fellebbezési szándéka nem volt (nem is lehetett), így a fellebbezési ellenkérelemben előterjesztett keresetváltoztatásnak jogszabályi alapja nem volt. Rámutat ugyanakkor az ítéltábla arra is, hogy a Pp. 521. § (4) bekezdése alapján a munkaviszony munkáltató általi jogellenes megszüntetése iránti perben hozott ítélet anyagi jogerő hatása nem gátolja a jogerős ítélettel elbírált kárigényt meghaladó, utóbb esedékessé vált kárigény újabb

munkaügyi perben, elévülési időn belül történő érvényesítését, így a felperes nem esett el az elsőfokú ítélet meghozatalát követően esedékessé vált követelés érvényesítésétől, azt utóperben érvényesítheti az alperessel szemben.

[80] Mindezek alapján az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[81] Az ítéltábla a perköltség felől a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján rendelkezett és kötelezte az eredménytelenül fellebbező alperest a pernyertes felperesnek a másodfokú eljárásban felmerülő költségeinek a megtérítésére.

[82] A felperes a perköltségét a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (5) bekezdése alapján számította fel 293 005 forint összegben.

[83] Ezzel kapcsolatban az ítéltábla megállapította, hogy a felperes tévesen határozta meg a perköltségigénye jogszabályi alapját és tévesen állította a fellebbezési ellenkérelmében, hogy az alperes megalapozatlanul hivatkozott a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendeletre a perköltsége felszámításakor. Az IM rendeletnek a felperes által is felhívott 7. §-a akként szól, hogy e rendelet rendelkezéseit a hatálybalépésének napján vagy azt követően benyújtott keresetlevél vagy eljárás megindítása iránti kérelem alapján indult eljárásokban kell alkalmazni. A jogszabályhely helyes értelmezése szerint – abból a rendelkezésből is kiindulva, hogy a munkadíjat eljárási szakaszonként külön kell megállapítani – ez azt jelenti, hogy a fellebbezés a másodfokú eljárás megindítására irányuló kérelemnek minősül, így a 2025. február 9. napjától hatálytalan 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet az ezt követően indult másodfokú eljárásokban már nem alkalmazható. Az elsőfokú bíróság 2025. február 12-én hozta meg az ítéletet, amiben helyesen még a 32/2003. (VIII.22.) IM rendeletet kellett alkalmazni, de az alperes 2025. március 6-án nyújtotta be a fellebbezését, ezért a másodfokú eljárásban már az új díjrendelet irányadó.

[84] Az ítéltábla azonban megállapította azt is, hogy a pernyertes felperes a perköltségét annak összegszerű meghatározásával a Pp. 81. §-a alapján felszámította, annak mértéke pedig jelentősen alatta marad a jelenleg hatályos 17/2024.(XII.9.) IM rendelet 3. § b) pontja és a (4) bekezdés alapján felszámítható perköltségnek, így önmagában a téves jogszabályi hivatkozás – amiatt is, mert a perköltségnél a joghoz kötöttség elve nem érvényesül – nem ad alapot a perköltség megállapítása mellőzésének.

[85] A perben a feleket a költségmentesség és a költségfeljegyzési jog polgári és közigazgatási bírósági eljárásban történő alkalmazásáról szóló 2017. évi CXXVIII. törvény 3. § (1) bekezdés d) pontja alapján tárgyi költségfeljegyzési jog kedvezménye illette meg. Az

Itv. 39. § (2) bekezdése és 46. § (1) bekezdése alapján feljegyzett fellebbezési eljárási illeték 832 099 forint, mely a teljes egészében pervesztes alperes helyett annak teljes személyes illetékmentessége folytán az állam terhén marad a Pp. 102. § (6) bekezdése alapján.

Debrecen, 2025. július 8.

Dr. Tass Edina sk. a tanács elnöke – előadó bíró, Dr. Bakó Pál sk. bíró,
Dr. Riczu András sk. bíró